

Landet

Idag åker mamma och pappa hem till stan. Jag och mormor och morfar står på bryggan och vinkar ända tills storbåten försvinner som en liten prick bland öarna långt bort.

Jag har en fågel som pickar i mitt hjärta. Det gör ont.

Jag låtsas inte om den. Jag bara vinkar och vinkar till mamma och pappa och den försvunna båtpricken.

– Du är konstig, Selma, piper fågeln med sin picknäbb.

– Det är jag inte alls, säger jag fast jag vet att det egentligen är bättre att inte svara.

– Joho, för du har ingen bästis, piper fågeln snabbt. Alla i klassen hemma har bästisar utom du.

Så säger den alltid.

– Men nu är vi ju på landet, säger jag. Och efter sommaren ska jag börja i en ny klass så då spelar det ingen roll om de i gamla klassen har bästisar.

– Joho, säger fågeln. Det spelar alltid roll. Alltid alltid alltid.

Jag vet att den har rätt. Det är därför jag ska börja i en ny klass i höst. En ny klass med nya barn som jag inte känner och som inte känner mig.

Det är inte så att jag inte har lekt alls med de barnen som har gått i min klass, det är bara det att det inte finns någon där som jag tycker riktigt mycket om. Och ingen som tycker riktigt mycket om mig. Jag vill liksom inte berätta mina hemligheter för dem.

Dem berättar jag hellre för mamma eller pappa.

– Man kan ha bästisar som är äldre än sju eller åtta år, säger jag till fågeln. En del är hellre bästis med vuxna, försöker jag.

En kort stund slutar fågeln att picka och blir alldeles tyst.

– Äh, piper den sen, vuxna räknas inte.

Och så pickar den vidare. Ingen märker den, utom jag. Så är det med fågeln i mitt hjärta, den är min hemlighet. En hemlighet som jag inte har berättat om för någon i hela världen. Jag vet inte varför, det har bara blivit så.

– Kom, säger morfar och tar mig i handen. Nu går vi hem och dricker saft.

– Det gör vi, säger jag och så går vi.

Mormor först, sen jag och sist morfar. Pickfågeln sitter i mig så den behöver inte springa alls. Jag vet att det inte går att springa ifrån fågeln, den följer med. Den gör som den vill, fågeln inuti.

Jag trivs bra med mormor och morfar så jag känner mig inte ledsen över att mamma och pappa har åkt. Vi tar det

bara lugnt och rör om varandra, säger mormor.

På vägen hem går vi förbi Carolines hus. Som tur är ser vi henne inte.

Caroline är ett barn, men ändå inte på något sätt. Hon tror att hon kan veta och bestämma hur allt ska vara. Och så tycker hon att jag är barnslig, det säger hon alltid. Men det bryr jag mig inte om, för det är klart att barn är barnsliga, det hör man ju på ordet. Förut försökte vi leka med varandra, men det gick aldrig bra, vi blev bara osams och så sa hon att jag var barnslig och gick hem. Fågeln höll alltid med Caroline, men Caroline märkte inte ens att den fanns. Hon är sån, hon märker bara det hon själv tycker är viktigt.

På kvällen dukar morfar fram te.

– Ska vi spela? frågar han.

– Ja! säger jag.

Jag vet att han menar att vi ska spela kort.

– Mormor? frågar jag.

– Näpp, säger hon och skakar på huvudet så hästsvansen svänger.

Men när morfar delar ut korten så vill hon ändå. Så gör hon alltid. Egentligen förstår jag inte varför, men ibland är det bäst att bara låta folk göra som de vill utan att fråga. Kanske vet hon inte själv, men det är i alla fall tur att hon ändrar sig varje gång för det är mycket roligare att spela när hon är med.

Vi spelar Stress, ett stressigt spel där det gäller att vara snabb.